

СТЕФАН БОНЕВ

ТОПЛИНА, РАВНА НА ЖИВОТ

Част 7 от „Разкази за двама“

chitanka.info

Обичам приглушената светлина. Когато се прибирам вечер вкъщи, първата ми работа е да спусна завесите и да включи нощната лампа. Ето така — щрак! И готово.

После лягам с ръце под главата. Взирам се в грапавините по тавана, които са се открили на бледото осветление, и си мисля, мисля... За всичко! За стоте лева, които днес похарчих ей така, за оня, дето духа. За това, че съм един стар ерген без изгледи за свестен брак. За самотната си квартира, чиито недостатъци прикривам зад уютното „вкъщи“. За Светла и за всички приятелипияници ...

Прехвърлям целия си пропаднал живот. Като се наситя на тавана, се обръщам на една страна и започвам да изучавам стената. Между петната на тапета се е появило ново, мръсночервено и разлято. Сигурно е от снощи, когато ударих плесница на Светла. Тогава тя се извъртя и чашата с вино звънна в нещо. Как да не я удари човек! За пет минути бях до тоалетната. Докато се върна, тя седнала в Гогата. А той, ухилен до ушите, барника в пазвата ѝ. Пияници! И тя е пияница! Но мъжки се държах снощи. Добре направих, като ги изхвърлих навън. Всичките! А само Гогата е три пъти по-як от мен.

Ставам и отивам до прозореца. Дърпам отдавна обезцветените завеси и се взирам в звездите на небето и в звездите на земята. И едните, и другите светят и премигват понякога. И на едните, и на другите може би съществува живот и топлина.

А аз съм сам. И тук е студено. Приближавам се до малката електрическа печица. Усецам топлината ѝ, но тя като че ли преминава през костите, без да ме сгрее. Треперя. Колко много студ съм насъбрал. Оглеждам се. Както често ми се случва, цялата стая, с всичките вещи в нея, ми опротивява. Става ми чужда. Грабвам палтото си и хуквам навън.

Улиците също са до болка познати и противни, но някак по-иначе. Всеки минувач крие нещо загадъчно. Заглеждам красивите жени и момичета. Харесвам си една с кестеняви коси и млечна кожа. За миг мярвам кафейните ѝ очи и като че ли в тях откривам нещо съвсем мъничко, което обаче е за мен. Тя чака на спирката някакъв неидващ автобус. Значи чакам и аз. Паля и пуша. Пуша и пак паля. От време на време се споглеждаме. Като ученици. Май и двамата сме попреминали възрастта на тези емоции, но ... В джоба си имам трийсетина лева и стотинки, пакет „Родопи“ с пет-шест цигари, и

сополива кърпичка. Това значи едно кино. Как да я заприказвам? Какво да ѝ кажа? Всички средства са толкова изтъркани.

Пак се поглеждаме. Какво толкова му мисля? Правя нещо, което никога досега не съм правил. Отивам до нея, поглеждам я в очите и хващам ръката ѝ. Пръстите не се противят, впиват се нежно в моите. Автобусът пристига и тя ме повежда към него.

Стаята не е нищо особено, обикновен женски бекярник. По-уютна е от моята, все пак тук има жена. Сядам на сравнително новото русенско легло и впивам устни в неизбежното кафе. Колкото да не кажа нещо. Тя седи и ме гледа. Сякаш се пита, какво да ме прави сега. Повдигам рамене. Не че съм телепат, но може наистина така да си е помислила. Милата! Коя ли съдба ѝ приляга? Може би учителка, изоставена от мъжа си. А може да е вдовица. Без деца. Или ги гледа някой друг.

Тя отпива от кафето с цвета на очите ѝ и поклаща отрицателно глава. Не, не си познал! Не съм нито едната, нито другата, нито третата... Ти видя, на вратата ми пише Мария, както всяка втора жена. Аз съм твоята втора жена. Мария! Не се прави, че си ме забравил. Винаги ме намираш на някоя спирка. Извикваш ме, когато си безпътен. Тогава аз те хващам за ръка и те повеждам към себе си. И не говорим нищо, да не развалим магията. Само се гледаме. Помниш, нали!

Навеждам глава. Помня! Как да не помня нещо, което сам съм измислил. С теб винаги стигаме дотук, скъпа моя Мария. Оттук нататък вече нищо не можем.

Отварям очи. Прескачат кръгове от дългото стискане на клепачите. Никъде не съм излизал, разбира се. Таванът пак си е грапав и петното от Светла си стои на тапета. А пък мъждивата електрическа печица като алхимик се опитва да превърне в топлина мизерната ми заплата.

Отново поглеждам през прозореца. Много са звездите, които светят, но малко от тях дават топлина, равна на живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.